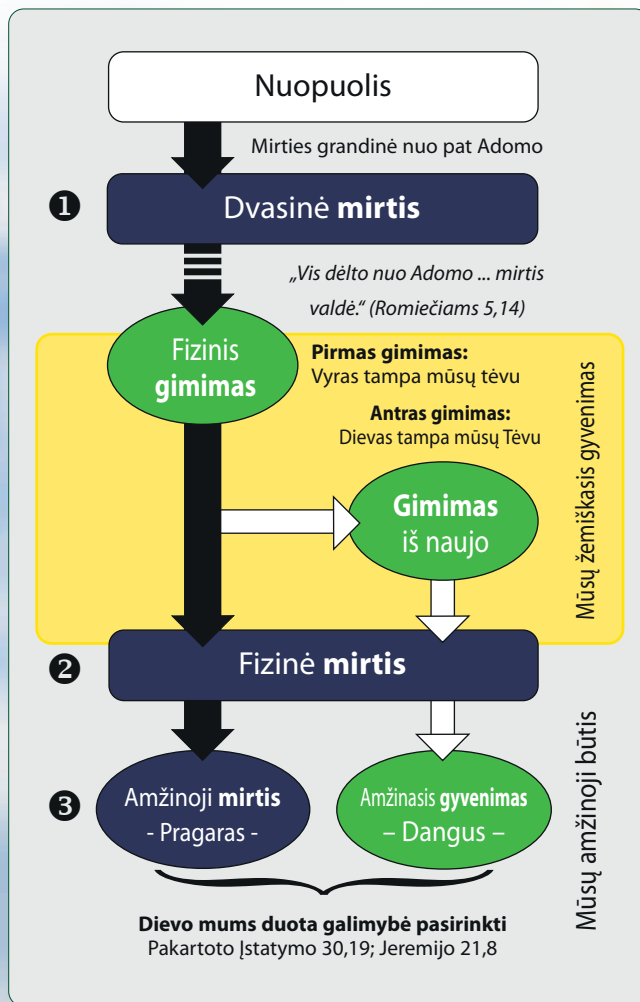

2. Fizinė mirtis. Tolimesnė pasekmė – fizinė mirtis: „*Juk dulkė esi ir į dulkę grįši.*“ (Pradžios 3,19) Dėl nuopuolio visa kūrinija yra laikina.

3. Amžinoji mirtis. Galutinė mirties traukinio stotelė yra amžinoji mirtis. Tačiau ten žmogaus būtis nėra ištrinama (Luko 16,19-31). Tai – galutinio atskirtumo nuo Dievo būseną. Jis užsitraukia Dievo rūstybę, nes vieno žmogaus nusikaltimas visiems žmonėms atnešė mirtį ir pasmerkimą (Romiečiams 5,17-18). Pasmerkimas gi veda tiesiai į pačios baisiausios būties vietą, kurią Jėzus vadina pragaru: ugnis ten – „*negeštanti*“ (Morkaus 9,43 ir 45) bei „*amžina*“ (Mato 25,41), ten „*bus verksmo ir dantų griežimo*“ (Luko 13,28). Tai siaubinga vieta, kur „*jų kirminas nemiršta ir ugnis negešta*“ (Morkaus 9,48). Ten viešpatauja „*amžina pragaištis*“ (2 Tesalonikiečiams 1,9).

Kaip Dievas vertina mūsų bėgimą į pragaištį, dėl kurios kalti mes patys? Dėl savo beribio gailingumo ir meilės mums Jis atidavė savo Sūnų mirčiai ant kryžiaus, kad taip galėtų mums suteikti nepakartojamą išganymą. Jėzaus žodis „*Atlikta!*“, vaizdžiai kalbant, reiškia, kad **gyvenimo traukinys** – parengtas kelionei. Dievas vienareikšmiškai nori (pvz., 1 Timotiejui 2,4), kad mes būtume išgelbėti nuo amžino pragaro arba, vaizdžiai kalbant, išliptumėm iš lekiančio mirties traukinio. Mes esame pakviesti įeiti pro siauras duris, vedančias į dangų (Mato 7,13a ir 14). Biblija liudija, kad Jėzus yra vienintelės durys, taigi ir **vienintelis kelias**, į išgelbėjimą. Įsėdę į gyvenimo traukinį, pasieksime amžiną gyvenimą.

Mes persėdame į kitą traukinį, kai atsigręžiame į Jėzų, išpažįstame Jam savo nuodėmingą gyvenimą, prašome atleidimo ir priimame Jį kaip savo Gelbėtoją. Taip mes Dievo akyse tampame nauju kūrinium. Asmeninę nuodėmių atleidimo dovaną

gali gauti kiekvienas jos norintis žmogus. Už šią dovaną Dievas sumokėjo neįsivaizduojamai didelę kainą: Jis paaukojo savo Sūnų. Priėmę Dievo pasiūlymą, pasiekiame lemiamą persilaužimą, atnešantį mums amžiną gyvenimą (Jono 5,24). Ši galimybė žmogui suteikiama tik šia pusiniame gyvenime.

Kelias į gyvenimą

Po vienos paskaitos prie manęs priėjo jaunuolis ir paklausė, ar galėtų pasikalbėti su manimi.

Pokalbio metu aš paklausiau jo: „*Kur Tu esi?*“ Jo trumpas atsakymas: „*Stoviu stotyje.*“ Jis suprato, kad būtina kuo greičiau išlipti iš mirties traukinio! Jis manęs paklausė: „*Kaip man įsėsti į gyvenimo traukinį?*“ Aš parodžiau jam kelią, ir dabar jis linksmai važiuoja link paties geriausio tikslo.

Dievas pyksta dėl nuodėmės, tačiau Jis myli nusidėjėlį. Įlipę į gyvenimo traukinį, mes užsiskome vietą gražioje vietoje – danguje, apie kurį 1 Korintiečiams 2,9 sakoma: „*Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli.*“ Dievas leido mums, laisvą valią turinčioms būtybėms, patiems pasirinkti, kuriuo keliu mes norime eiti: „*Padėjau prieš tave (amžiną) gyvenimą ir (amžiną) mirtį, palaiminimus ir prakeikimus. Rinkis gyvenimą ...*“ (Pakartoto Įstatymo 30,19). Šie žodžiai dar kartą aiškiai parodo, kad vienareikšmiška Dievo valia – gyvenimas. Remdamiesi iliustracija, galime apibrėžti šią paprastą taisyklę:

„*Jei gimsi tik vieną kartą (fiziškai), mirsi du kartus (iš pradžių fizine mirtimi, o po to – dvasine); jei gimsi du kartus (fiziškai bei atsigręždamas į Jėzų), mirsi tik vieną kartą (fiziškai)!*“

Tikėjimas į Dievo Sūnų atleidžia nuo pasmerkiančio teismo ir suteikia tikrumą dėl amžinojo gyvenimo: „*Kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš (dvasinės) mirties yra perėjęs į (amžinąjį) gyvenimą.*“ (Jono 5,24)

Matant tokias milžiniškas tikėjimo apsisprendimo pasekmes, tampa aišku, kokį tragišką poveikį evoliucijos idėja ir mirties samprata turi jos šalininkams: ji nutyli amžinosios mirties pavojų ir atima iš žmonių galimybę priimti išganymą

pasiūlymą. Tačiau Jėzus atėjo, kad apsaugotų mus nuo prarajos, nuo pragaro. Kreipkitės maldoje į Dievą. Taip Jūs jau šiandien išlipsite iš mirties traukinio ir įsėsite į gyvenimo traukinį. Šį esminį gyvenimo pokytį Jūs galite pradėti malda:

„*Viešpatie Jėzau Kristau, aš suvokiu savo beviltišką situaciją. Mano gyvenimo būdas prieštarauja Tavo žodžiui. Dabar žinau, kad sėdžiu mirties traukinyje. Man nepaprastai baisu, todėl maldauju Tavęs padėti man. Atleisk man visas mano kaltes, dėl kurių aš labai gailiuosi, ir pakeisk mano gyvenimą, man skaitant Tavo žodį ir jam paklūstant. Su Tavo pagalba aš noriu įlipti į gyvenimo traukinį ir visam laikui pasilikti su Tavimi. Aš priimu Tave į savo gyvenimą. Būk mano Viešpats ir duok man valios bei jėgų sekti paskui Tave. Dėkoju Tau iš visos širdies, kad išvadavai mane iš mano nuodėmių ir kad aš dabar galiu būti Tavo vaikas. Amen.*“

prof. techn. m. dr. Werner Gitt

Kelionė be galimybės sugrįžti

Kuris – kvailys?
Kuris – išminčius?
Kuris – vargeta?
Kuris – karalius?

Kas mūsų
laukia po mirties?

Versta iš: Reise ohne Rückkehr
Iš vokiečių k. vertė Pranas Misiūnas
Autoriaus interneto svetainė: www.wernergitt.de
Titulinio puslapio nuotrauka: Elise Christian
Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2; 29342 Wienhausen; Germany
Tel.: +49 (0) 5149 9891-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 127-14: Litauisch / Lithuanian, 2nd edition 2018

Kelionė be galimybės sugrįžti

Ant vienos Pietų Tirolio (Š. Italija) bažnyčios sienelės guli keturios kaukolės. Virš jų kabo užrašas: „**Kuris iš jų buvo kvailys? Kuris – išminčius? Kuris – vargeta? Kuris – karalius?**“ Iš tiesų: nematyti nei karaliaus galios, nei jo turtų. Gali būti, kad vargetos kaukolė guli šalia karaliaus, tačiau nebelikę nieko, kas liudytų apie jo neturtą, drapanas ir iš alchio urzgiantį skrandį. Mes tikriausiai būtume linkę pakabinti antrą užrašą: „**Mirtis visus sulygina.**“ Tačiau ar iš tikrųjų yra taip?

Reklamos srityje stengiamasi orientuotis į tam tikrus pirkėjų sluoksnius, vadinamąsias tikslines grupes. Tačiau mirtis neturi savo specialios tikslinės grupės – ji neaplenkia nė vieno. Būtent todėl ši tema rūpėjo ir rūpi daugeliui žmonių: filosofams, poetams, politikams, sportininkams, aktoriams, beraščiams ir Nobelio premijos laureatams. Bet didžiausią dėmesį mirčiai skyrė senovės egiptiečiai, pastatydami jai didžiausius paminklus: Gizos piramides. Vokiečių poetas Emanuel Geibel apibendrindamas labai taikliai apibūdina šias žmogiškąsias pastangas: „**Gyvenimas – tai amžina mįslė, mirtis išlieka amžina mįslė.**“ Iš daugybės mirties paaiškinimų verta panagrinti atitinkamus evoliucijos teorijos atsakymus.

Mirtis evoliucijos pasaulėžiūroje

Evoliucijos sistemoje mirtis yra labai giliai įsišaknijus: be jos gyvybė Žemėje nebūtų įmanoma. Tai išryškina šie keturi pamatiniai evoliucijos principai:

1. Mirtis – būtina evoliucijos sąlyga. Vokiečių fizikas ir filosofas Carl Friedrich v. Weizsäcker pabrėžia:

„*Jei individai nemirtų, nebūtų evoliucijos, nebūtų naujų individų su kitomis savybėmis. Individų mirtis yra evoliucijos sąlyga.*“

2. Mirtis – evoliucijos išradimas. Rėgensburgo universiteto (Vokietija) biologijos profesorius Widmar Tanner užduoda pagrįstą klausimą mirties atžvilgiu: „*Kaip ir kodėl mirtis egzistuoja mūsų pasaulyje, jei ji, tiesą sakant, išvis nėra būtina?*“ Jo atsakymas skamba taip: „*Senėjimo procesas ir gyvenimo trukmė yra prisitaikymo požymiai, išsivystę evoliucijos bėgyje. Mirties išradimas iš esmės pagreitino evoliucijos eigą.*“ Jo nuomone, įprogramuota mirtis suteikia nesibai-giantį šansą išbandyti nauja evoliucijoje.

3. Mirtis – gyvybės kūrėja. Tai, kad evoliucijos teorijoje mirtis yra net paskelbiama gyvybės kūrėja, aiškiai parodo skirtumą tarp šios pasaulėžiūros ir biblinio mokymo. Būtent tai teigia vokiečių mikrobiologas Reinhard W. Kaplan: „*Įprogramuoti senėjimo procesas bei mirtis yra skausmingi individui, ypač žmogui, tačiau tik jų dėka evoliucija apskritai galėjo sukurti mus kaip rūšį.*“

4. Mirtis – absoliuti gyvybės pabaiga. Pagal evoliucijos mokymą gyvybė – tai vien tik fizikos ir chemijos ribomis grindžiama medžiaginė būseną (vokiečių biofizikas ir chemikas Nobelio premijos laureatas Manfred Eigen).

Visa tai rodo, kad evoliucija negali duoti patenkinančio atsakymo į tai, kas gi iš tikrųjų yra mirtis. Toks tikrovės redukavimas į grynai medžiaginius reiškinius nepalieka vietos gyvybės egzistavimui po mirties. Žmogus paverčiamas biologine mašina, o jo absoliuti pabaiga sutapatinama su organizmo mirtimi. Evoliucijos mechanizme mirtis yra sraigte-

lis, padedantis iškilti kitai gyvybei. Taip žmogaus gyvybės vertė nusakoma kaip įnašas į evoliuciją.

Kas mums gali duoti teisingą atsakymą?

Kas galėtų atsakyti į mus visus jaudinantį klausimą, kas yra mirtis ir kas mūsų laukia po mirties? Toks asmuo turi būti kompetentingas, o tai reiškia, kad jis turi atitikti šiuos keturis reikalavimus:

- 1) Jis pats turi būti ragavęs mirties!
- 2) Jis turi būti išsivadavęs iš mirties gniaužtų!
- 3) Jis privalo turėti galią mirties atžvilgiu!
- 4) Jis privalo būti absoliučiai patikimas!

Peržvelgę pasaulio istoriją, kas galėtų atitikti šiuos keturis unikalius reikalavimus, pamatysime, kad lieka tik **vienas vienintelis** asmuo – Jėzus Kristus:

1) Jis buvo nukryžiuotas ir mirė už Jeruzalės sienų. Jo priešai, norėdami įsitikinti, kad Jis tikrai mirė, įsmeigė ietį į Jo šoną – iš žaizdos ištekėjo kraujas (Jono 19,34). Tai buvo įrodymas, kad Jėzus išties buvo miręs!

2) Jis išpranašavo, kad prisikels trečią dieną. Taip ir įvyko: Velykų rytą prie kapo atskubėjusios moterys buvo pirmosios liudininkės. Angelas tarė joms: „**Nėra jo čia, jis prisikėlė.**“ (Luko 24,6)

3) Naujajame Testamente minimi trys asmenys, kuriuos Jėzus prikėlė iš numirėlių: Lozorius Betanijoje (Jono 11,41-45), jaunuolis iš Naino (Luko 7,11-17) ir Jayro dukrelė (Morkaus 5,35-43). Niekas kitas neturi tokios galios įsakinėti mirčiai.

4) Jėzus buvo **vienintelis** šioje Žemėje, kuris apie save galėjo pasakyti: „**Aš esu tiesa**“ (Jono 14,6). Tai Jis galėjo teigti net ir savo priešų, nuolatos

bandžiusių Jo žodžiuose ir veiksmuose atrasti bent menkiausią nusižengimą, akivaizdoje.

Taigi dabar mes radome tai, ko ieškojome, ir prasiskverbėme prie tiesos šaltinio. Tiesa mūsų egzistencijai yra būtina lyg deguonis. Juk kas nori savo gyvenimą grįsti klaida? Taigi: **Asmuo**, turintis reikiamą kompetenciją ir galintis duoti aiškų atsakymą, egzistuoja. Iš Jo sužinome, kas laukia kiekvieno žmogaus tiesiai po mirties. Luko 16,19-31 Jėzus pateikia šį atsakymą, remdamasis dviejų kėtik mirusių žmonių pavyzdžiu. Vienas iš jų pažinojo Dievą, kitas gyveno be Jo. Lozorius buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį, kuriame jis gerai jautėsi ir kurį Jėzus vadina Rojumi (Luko 23,43). O turtuolis po mirties pateko tiesiai į pragarą. Savo baisią padėtį jis apibūdina taip: „**Aš baisiai kenčiau šitoje liepsnoje.**“ (Luko 16,24b) **Taigi, mirtis tikrai nėra didžioji svieto lygintoja!** Priešingai: jeigu jau šiame pasaulyje egzistuoja tokie dideli skirtumai, tai anapus mirties jie bus dar didesni. Kodėl? Pabandykime šį klausimą panagrinti plačiau.

Triguba mirtis

Biblija aiškiai liudija, kad ši Žemė ir visa gyvybė yra tiesiogiai kilę iš Dievo kūrybinio akto. Tai buvo išbaigta ir tobula kūrinija, kuri Dievo buvo įvertinta kaip „**labai gera**“. Dievo esybė yra meilė ir gailėstingumas, todėl Jis viską sukūrė per savo įgudusį menininką (Patarlių 8,30, K. Burbulio Biblijos vertimas) - per Viešpatį Jėzų (Jono 1,10; Kolosiečiams 1,16). Kurdamas Jis buvo ištikimas savo esybės bruožams: švelnumui, gailėstingumui ir meilei. Tai yra visai kas kita nei kančia ir ašaromis, žiaurumu ir mirtimi paženklinta evoliucijos strategija. Laikyti Dievą evoliucijos priežastimi reikštų iškreipti Dievo esybę. Todėl ir Dievo valdomos evoliucijos (vadinamosios teistinės evoliucijos) idėja yra absoliučiai klaidinga.

Tad iš kur atėjo mirtis, jei ji nėra nei evoliucijos faktorius, nei atitinka Dievo esybę? Akivaizdu, kad mirtis – visuotina. Miršta visi: jauni ir seni, aukštos moralės žmonės ir niekšai, tikintys ir netikintys. Aišku, kad šis visiems bendras reiškinys turi turėti bendrą priežastį.

Biblija smerkia mirtį kaip žmogaus nuodėmės pasekmę. Nepaisydamas Dievo perspėjimo (Pradžios 2,17), žmogus papiknaudžiavo jam suteikta laisvę ir nusidėjo. Nuo tos akimirkos pradėjo veikti mirties įstatymas: „**Atpildas už nuodėmę – mirtis**“ (Romiečiams 6,23). Žmogus pateko į mirties zoną, kuri iliustracijoje paženklinta stora juoda linija. Vaizdžiai kalbant, ją būtų galima pavadinti **mirties traukiniu**. Nuo pat Adomo, kuris yra atsakingas už tai, kad mirtis įsiskverbė į Dievo kūriniją (1 Korintiečiams 15,21), visa žmonija atsidūrė šiame baisyame traukinyje. „**Todėl, kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, taip ir mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo.**“ (Romiečiams 5,12) Tai reiškia, kad iki nuopuolio kūrinija nežinojo, kas yra mirtis.

Biblija nekalba apie mirtį kaip apie būties pabaigą. Biblinis mirties apibrėžimas reiškia „būti atskirtam nuo ...“. Kadangi nuopuolis apima trigubą mirtį (žr. iliustraciją), tai reiškia, kad yra ir trigubas atskirtumas:

1. Dvasinė mirtis. Nuopuolio akimirka žmogus „mirė dvasiškai“, t.y. jis buvo atskirtas nuo bendrystės su Dievu. Šioje būsenoje iki šiol gyvena visi žmonės, netikintys savo Kūrėju. Jie savanau-diškai apsprendžia savo gyvenimą ir pasiduoda nuodėmės aistroms ir vilionėms. Jie gyvena taip, lyg Dievo nebūtų. Jie neturi asmeninio ryšio su Jėzumi Kristumi ir atmeta Biblijos žinią. Dievo akyse jie yra dvasiniai numirėliai, nors fiziškai jie gali būti labai gyvi.